

Arrest

nr. 75 928 van 28 februari 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 8 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat S. VANDEVOORDE, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 5 september 2011 het Rijk binnen en dienden op 8 september 2011 een asielaanvraag in. Op 22 december 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer A. B. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Bosnische Moslim, afkomstig uit Orasje, gelegen in de Federatie van Bosnië en Herzegovina. U bent in het bezit van de Bosnische nationaliteit. Sinds 5 jaar bent u samen met M. M. (O.V. 6.873.015), met wie u twee minderjarige kinderen heeft, L. (O.V. 6873015) en L.. Uw partner is van Kroatische afkomst en bezit tevens de Bosnische nationaliteit. Uw zoon Leon, die geboren is in Orasje, bezit de Bosnische nationaliteit en uw dochter Lena, die geboren is in Vinkovci in Kroatië, bezit naast de Bosnische ook over de Kroatische nationaliteit. In 1997 sloot u zich aan bij de moslimpartij SDA (Partij voor Democratische Actie). U werd actief lid bij de gemeentelijke afdeling Orasje van deze partij, waar u zich bezighield met de financiële controle op de partijmiddelen. U kwam hierdoor, vermoedelijk begin 1998, in aanvaring met de lokale voorman van uw partij, M. H. S.. U hield hem verantwoordelijk voor corruptie met partijmiddelen. Hij had geld, voorzien voor de bouw van de moskee van Orasje, verduisterd. U beschuldigde hem toen publiekelijk van diefstal. Sindsdien kende u problemen met deze parsoon. Hij vroeg uw ontslag uit de partij. Deze gebeurtenis deed u in 1998 ook effectief besluiten de partij te verlaten. Ook daarna probeerde hij overal om uw naam zwart te maken en uw reputatie kapot te maken door slecht te praten over u, ondermeer bij uw toenmalige werkgever. In 2007 werd u lid van de Kroatische partij HDZ (Kroatische Democratische Unie). Uw lidmaatschap van deze partij was ingegeven door het feit dat M. H. S. u in elk aspect van uw leven had zwart gemaakt, gediscrimineerd, alsook door het feit dat u getrouwd bent met een Kroatische en de Kroaten in Orasje in de meerderheid zijn. U dacht door lid te worden van deze partij uw situatie te kunnen verbeteren en beschermd te zijn tegen M. H. S.. Dit bleek evenwel niet het geval te zijn en na enkele maanden verliet u reeds deze partij. Vier à vijf jaar geleden begon u 's avonds laat dreigtelefoons te ontvangen. Hierbij werd u gezegd dat u de Moslims en de islam verraden had, dat u met een Kroatische getrouwd was en dat u van daar moest verjaagd worden. Deze dreigtelefoons hielden aan tot een maand voor uw vertrek naar België. De frequentie van deze telefoons wijzigde. Soms ontving u er twee per dag, soms twee per maand. Het was steeds dezelfde mannelijke vervormde stem. De laatste 6 à 7 maanden werd u ook door deze persoon met de dood bedreigd. U contacteerde hiervoor in het verleden meermaals de politie. De eerste keer dat u hen op de hoogte bracht van deze telefonische bedreigingen was na de eerste of tweede oproep nu vijf jaar geleden. U sprak toen met een politieagent op het politiekantoor van Orasje. Uw verklaringen werden opgetekend, er werd een proces-verbaal opgemaakt en u kreeg te horen dat actie zou ondernomen worden. U kreeg evenwel geen kopie van dit proces-verbaal, wat de normale procedure is. U vermoedt dat M. H. S. hierachter zit. Toen u na een jaar zag dat de politie niets gedaan had met uw klacht, richtte u zich opnieuw voor deze telefoonbedreigingen tot de politie. U legde opnieuw een verklaring af en overhandigde hen ditmaal ook een lijst met telefoonnummers van personen die u gebeld hadden. U had deze bij de post bekomen. De dreigtelefoons bleken evenwel afkomstig van een GSM met privénummer. Uw verklaringen werden andermaal door de politie opgetekend en u kreeg opnieuw te horen dat ze uw zaak zouden onderzoeken. U hoopte dat de politie het nummer kon achterhalen van de persoon die u bedreigde. Eén maand later ging u opnieuw naar het politiekantoor en vroeg u of u met iemand over uw zaak kon praten. U wou weten hoe het met het onderzoek gesteld was. U kreeg evenwel slechts te horen dat u opnieuw een verklaring mocht afleggen indien u dit wenste. U was het echter beu verklaringen af te leggen, u verloor, toen u dit hoorde, uw geduld, u werd kwaad, u beledigde de agenten ter plaatse en u verliet daarop het politiekantoor. U vermoedt dat de politie u niet wou helpen omdat de adjunct-commissaris van de politie, M. C., bevriend is met M. H. S.. Via hem zou M. H. S. uw zaak proberen te manipuleren. U ondernam evenwel geen stappen tegen de politie uit vrees voor bijkomende problemen, misschien zelfs met de politie. Sinds dit derde bezoek aan het politiekantoor bent u nooit meer teruggekeerd naar de politie in verband met deze telefoonbedreigingen. Nadien nam de frequentie van de telefoonbedreigingen ook af. Ongeveer twee jaar geleden werd u door de politie van Orasje opgepakt voor een informatief gesprek. U werd ondervraagd over uw doen en laten de nacht en de dag daarvoor en kreeg hierbij een advocaat toegewezen. U werd al bij al correct behandeld, bracht de nacht door in het politiekantoor en werd de volgende dag zonder enig gevolg vrijgelaten. U heeft evenwel ook hier het vermoeden dat M. H. S. hier iets mee te maken had en dat hij u liet oppakken om u te provoceren. Ook nu liet u na klacht tegen de politie in te dienen uit vrees voor nieuwe problemen. M. H. S. is immers een machtig persoon met kennissen overal in de stad en zelfs in de hoogste politieke regionen in Bosnië. Ongeveer een maand na dit voorval, in oktober of november 2009, werd u 's avonds op straat door een groep jongeren aangevallen. Ofschoon u hen niet goed kon zien, herkende u één van hen aan zijn stem, E. H., een handlanger van S.. Terwijl ze u sloegen werd verwezen naar het feit dat u met een Kroatische getrouwd bent. Na dit voorval contacteerde u de politie en lichtte hen in over wat er gebeurd was. U bent ervan overtuigd dat M. H. S. ook achter deze aanval op u zat. E. H. werkt immers voor hem. Na dit voorval kwam u er ook achter dat het E. H. was die u reeds jaren via de telefoon bedreigde. De manier van spreken en het woordgebruik stemden immers overeen. Ofschoon de politie had aangegeven dat u voor dit voorval later naar het politiekantoor moest komen om een officiële verklaring af te leggen, ging u niet op dit voorstel in. Klacht indienen

tegen E. H. zou de zaken immers enkel erger maken. Na deze laatste gebeurtenis begon u vaker thuis te blijven en zonderde u zich af van uw omgeving. U veranderde van tijd tot tijd uw telefoonnummer om de spanningen van de telefonische bedreigingen te ontlopen. In de politie en in het gerecht had u geen vertrouwen meer. De invloed van M. H. S. ging immers heel ver. U dacht eraan te verhuizen naar een andere stad, maar dit was geen optie wanneer men geen geld had of geen connecties had om werk te vinden. Uiteindelijk besliste u omwille van deze problemen met M. H. S. en E. H. en omwille van de situatie waarin u hierdoor was terecht gekomen, Bosnië te verlaten. U kende in Bosnië ook nog problemen met de familie van uw partner omwille van uw Moslim-afkomst. Doch deze problemen kalmeerden met de jaren en vormden geen directe aanleiding voor uw beslissing Bosnië te verlaten. Op 3 september 2011 verlieten u, uw partner en jullie twee minderjarige kinderen Bosnië. Uw partner reisde die dag samen met haar zus en jullie dochter met de bus naar Duitsland, waar ze de volgende dag aankwamen. U reisde met uw zoon naar Belgrado, Servië, met het doel van daaruit het vliegtuig naar Duitsland te nemen. In Belgrado zag u evenwel van dit plan af en uiteindelijk reisde ook u met de bus naar Duitsland. Daar aangekomen reisde u samen met de rest van het gezin verder naar België. Op 8 september 2011 diende u hier in België een asielaanvraag in. U vreest bij terugkeer voor vergeldingsmaatregelen van M. H. S.. De veiligheid van u en uw familie zou bij terugkeer in gevaar zijn. Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: de Bosnische paspoorten van u en uw zoon Leon; het Kroatisch paspoort van uw dochter Lena; Bosnische nationaliteitsaktes van u en uw twee kinderen Lena en Leon; uw Bosnische identiteitskaart; Bosnische geboorteaktes van u en uw dochter Lena; een kopie van het huwelijksregister van uw grootouders; twee artikels waarin over E. H. gesproken wordt en twee documenten die uw lidmaatschap in het verleden van de SDA en HDZ bevestigen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal ernstige tegenstrijdigheden en tekortkomingen tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd ten overstaan van de Belgische asielinstanties, d.i. op het Commissariaat-generaal en op de Dienst Vreemdelingenzaken, inzake de kern van uw asielmotieven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. Zo maakte u op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik melding van de problemen die u luidens uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal sinds 1998 tot uw vertrek uit Bosnië zou gekend hebben met M. H. S. en diens ondergeschikte E. H., in het bijzonder uw uitsluiting uit de SDA in 1998, de laster hierna aan uw adres door M. H. S., de jarenlange dreigtelefoons door E. H. op bevel van M. H. S., uw arrestatie en ondervraging door de politie ongeveer twee jaar geleden tevens op aangeven van M. H. S., het gebrek aan hulp van en bescherming door de lokale politiediensten tegen de bedreigingen door E. H. geuit aan uw adres (ingegeven door de vriendschapsband tussen de adjunct-commissaris van de politie van Orasje en M. H. S.) en tot slot de aanval op uw persoon op straat eind 2009 door een groep jongeren waaronder E. H. (CGVS, p. 4 ev.). Nochtans verklaarde u ten overstaan van het Commissariaat-generaal dat deze feiten en uw sociaal isolement ten gevolge deze feiten de directe aanleiding vormden voor uw vertrek in september 2011 uit Bosnië. Gevraagd of u nog andere vluchtmotieven had, antwoordde u ontkennend. U haalde weliswaar problemen aan met uw schoonfamilie in Bosnië, deze stonden in het verleden namelijk weigerachtig tegenover van uw huwelijk en uw persoon omwille van uw moslimafkomst, maar u voegde eraan toe dat deze niet belangrijk waren, doorheen de tijd gekalmeerd waren en geen rechtstreekse aanleiding gaven tot uw vertrek uit Bosnië (CGVS, p. 4 en 13). Omgekeerd maakte u op het Commissariaat-generaal geen melding van een aantal problemen die u wel op de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken ten gevolge van uw huwelijk met een katholieke vrouw van Kroatische afkomst in de winter van 2010 aangevallen te zijn door Moslims omdat uw kind gedoopt werd (DVZ, vragenlijst CGVS). Na tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uitvoerig ondervraagd te zijn geweest over uw problemen in Bosnië en toen bleek dat u deze feiten niet ter sprake had gebracht, werd u alsnog met deze verklaringen afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken geconfronteerd. U gaf toen aan dat het hier dezelfde aanval betreft die u eerder ter sprake had gebracht op het Commissariaat-generaal, met name de aanval door een groep jongeren waaronder E. H. ergens rond oktober of november 2009 (CGVS, p. 14). Deze uitleg overtuigt niet. Niet alleen situeerde u beide aanvallen op een geheel ander tijdstip (oktober-november 2009 op het Commissariaat-generaal en de winter van 2010 ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken), ten aanzien van het Commissariaat-generaal gaf u tevens aan dat uw problemen met M. H. S. aan de grondslag lagen van deze aanval op u, terwijl u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u door uw belagers werd aangevallen 'omdat uw kind gedoopt werd'. Van enige E. H. of M. H. S. was toen geen sprake (CGVS, p. 10 en 11; DVZ, vragenlijst CGVS). Wat de

doop van uw kind betreft, kan er nog aan worden toegevoegd dat uw partner tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat geen van uw beide kinderen gedoopt is (CGVS partner, p. 2). Uw vragenlijst werd overigens na afloop aan u voorgelezen en de inhoud werd door u bevestigd en ondertekend. U gaf daarenboven ook bij het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken normaal verliep en dat u in de mogelijkheid werd gesteld in het kort al uw problemen uit te leggen (CGVS, p. 1). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u weliswaar ook telefonische bedreigingen in het verleden en kortstondig lidmaatschap in 2006 van HDZ ter sprake bracht ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, maar andermaal dient hier te worden opgemerkt dat u ze in een andere context situeerde, met name uw toenmalige problemen met Moslims en Kroaten omwille van uw huwelijk met een Kroatische en uw lidmaatschap in het verleden van de moslimpartij SDA (DVZ, vragenlijst CGVS). Op geen enkel manier bracht u hier uw beweerde problemen met M. H. S. en diens ondergeschikte E. H. ter sprake. Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u duidelijk getracht uw eerder afgelegde verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal aan te passen met nieuwe feiten. Dit vermoeden blijkt tevens duidelijk uit het gehoor van uw partner op het Commissariaat-generaal. Uit haar verklaringen blijkt namelijk dat zij geheel niet op de hoogte is van het feit dat uw/jullie vertrek uit Bosnië ingegeven zou zijn door problemen die u in het verleden zou gekend hebben met M. H. S. en E. H.. Gepolst naar jullie vluchtmotieven, haalde zij enkel problemen aan met jullie nabije omgeving in Bosnië omwille van jullie etnisch gemengde relatie (CGVS echtgenote, p. 3 ev.).

De waarachtigheid van uw asielrelaas wordt nog verder ondermijnd door andere tekortkomingen in uw verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal inzake uw problemen met M. H. S. en E. H.. Zo is het vooreerst bevreemdend dat u zich tot drie maal toe in het verleden voor de jarenlange telefonische bedreigingen aan uw adres richtte tot de politie van Orasje, doch evenwel steeds naliet in dit verband de politie in te lichten over uw problemen met M. H. S.. Ook wanneer u achterhaalde dat E. H. achter deze telefonische bedreigingen zat, liet u na de politie hierover in te lichten (CGVS, p. 8, 9 en 13). Door de autoriteiten niet op de hoogte te stellen van alle feiten die mogelijks verband houden met deze telefonische bedreigingen, belemmerde u zelf het onderzoek. Dat u in deze context de autoriteiten verantwoordelijk stelt voor een gebrekkig optreden naar aanleiding van uw klacht, stemt tot nadenken. Uw bewering aansluitend dat u, gezien de invloed van M. H. S. bij de politie van Orasje, voor deze telefonische bedreigingen niet kon rekenen op de medewerking van de politie van Orasje - deze lieten na de nodige onderzoeksdaten te stellen - en dat u zelfs vermoedt dat uw arrestatie en ondervraging door de politie van Orasje nu twee jaar geleden er kwam op vraag van M. H. S., zijn vooreerst blote beweringen die u op geen enkele objectieve wijze kan staven (CGVS, p. 4 ev.). Ofschoon er in Bosnië verschillende instanties bestaan waar burgers eventueel machtsmisbruik door de politie kunnen aanklagen, zoals het Public Complaint Bureau dat ingediende klachten overbrengt naar zogenaamde PSU's (Professional Standards Units) die functioneren als interne onderzoekseenheden binnen het ministerie van Binnenlandse Zaken van de beide entiteiten (Servische Republiek, Moslim-Kroatische Federatie) en van het Brcko District, of EUPM (European Union Police Mission) die toezicht houdt op de politiediensten in Bosnië, of de Ombudsman die de mensenrechtensituatie in het land opvolgt, liet u bovendien na dit eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen. U deed dit niet uit schrik de zaken er enkel erger door te zullen maken voor u (CGVS p. 10). Daarnaast gaf u nog aan dat instanties als deze toch niets zouden ondernemen tot het ogenblik dat u dood zou zijn. U zei met andere woorden dat dergelijke instanties toch geen bescherming zouden geboden hebben. Iemand zo machtig als S. beschuldigen zou volgens u dan ook als een doodvonnis overkomen (CGVS, p. 10). Deze verklaringen voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten zijn niet afdoende. Vooreerst kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich in eerste instantie tot zijn eigen autoriteiten wendt voor bescherming alvorens een beroep te doen op internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden verleend wanneer alle redelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming in het land van herkomst zijn uitgeput. Daarnaast blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, dat voornoemde organisaties wel degelijk werken. Zo heeft het optreden van deze PSU's in het verleden meermaals geleid tot een veroordeling van politiemensen. Uw nalaten zich tot deze instanties te richten, ondermijnt dan ook bijkomend de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U was tot slot tevens in de mogelijkheid lokale problemen in Orasje te vermijden door zich elders in Bosnië te vestigen. Uw uitleg terzake, dat u er weliswaar aan dacht dit te doen, maar dat u niet kon verhuizen omdat u geen geld of anders connecties had om elders aan werk te geraken, overtuigt geenszins, en ondermijnt tevens uw geloofwaardigheid dienaangaande (CGVS, p. 13).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in Bosnië die verband houden met M. H. S. en E. H..

Aangaande de problemen die u in Bosnië kende met uw nabije leefomgeving, in casu de familie van uw partner, omwille van uw etnische afkomst, dient volledigheidshalve nog te worden vastgesteld dat op basis van de door u in dit verband ingeroepen feiten niet kan gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land een reëel risico loopt op een vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, luidens uw verklaringen, de door u geschetste problemen van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) aard zijn. Bovendien gaf u te kennen dat deze problemen met uw schoonfamilie niet zwaarwichtig en ongevaarlijk waren, alsook dat ze doorheen de tijd afgenomen en gekalmeerd zijn (CGVS, p. 13). U haalde dit gegeven ook niet aan wanneer naar uw directe vluchtmotieven gepolst werd (CGVS, p. 4). Daarnaast blijkt uit de verklaringen door u en uw partner in dit verband afgelegd, dat de problemen terzake beperkt bleven tot het lokale niveau. U heeft onvoldoende elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u zich, om deze problemen, niet elders in Bosnië had kunnen/zou kunnen vestigen. Bovendien blijkt in dit verband uit de ons beschikbare informatie dat er geen significante problemen gekend zijn voor gemengde koppels in Bosnië, zeker voor wat betreft de stedelijke gebieden. De situatie is dermate verbeterd dat het aantal gemengde huwelijken opnieuw in stijgende lijn gaat. Tot slot heeft u ook niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen met uw schoonfamilie in het verleden of in geval van toekomstige problemen met uw schoonfamilie of met andere personen in Bosnië omwille van uw gemengde relatie geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Bosnische autoriteiten.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. De identiteit en de nationaliteit(en) van u en uw kinderen staat hier vooreerst niet ter discussie. De door u neergelegde attesten van HDZ en SDA en artikels waarin over E. H. wordt gesproken, bevestigen slechts uw politieke activiteiten in het verleden en het bestaan en de reputatie/activiteiten van E. H., maar leveren geen bewijs van de door u beweerde problemen in het verleden met M. H. S. en E. H..

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner en uw dochter Lena werd door mij een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw M. M. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Bosnische nationaliteit en bent u van Kroatische (Katholieke) afkomst. Sinds 5 à 6 jaar hebt u een relatie met Begovic Alen (O.V. 6.873.011), een Bosnische Moslim. U woonde sindsdien ook met hem samen in Orasje, gelegen in de Federatie van Bosnië en Herzegovina. Jullie hebben twee minderjarige kinderen, een zoon Leon en een dochter Lena (O.V. 6.873.015). Jullie gemengde relaties zorgde niet alleen voor problemen met jullie beide families, die deze relatie afkeurden, maar ook met andere mensen uit jullie onmiddellijke omgeving. Zo werd u vaak door Moslims op straat in Orasje beledigd. Jullie gemeenschappelijk leven in Orasje was dan ook niet gemakkelijk. Daarnaast kende Alen nog andere problemen, waar u evenwel niet veel van afweet. U beaamde wel dat deze verband houden met een zekere M. H. S. en E. H.. U wist ook te vertellen dat Alen deze M. H. S. in het verleden van diefstal heeft beschuldigd en u beaamde tevens dat deze problemen teruggaan tot zijn activiteiten in 1998 bij de SDA (Partij voor Democratische Actie). Uiteindelijk besloten jullie omwille van de problemen die jullie kenden door jullie etnisch gemengde relatie Bosnië te verlaten. U vertrok op 3 of 4 september 2011 uit Orasje en reisden toen samen met uw zus en uw dochter Lena met de bus naar uw moeder in Duitsland. De dag na uw aankomst in Duitsland kwamen ook uw partner Alen en uw zoon Leon in Duitsland aan. Vanuit Duitsland reisden jullie vervolgens samen naar België. Op 6 september 2011 kwam u in België aan en op 8 september 2011 diende u in België een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw Bosnisch paspoort, uw Bosnische identiteitskaart, uw nationaliteitsakte en uw geboorteakte.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw partner, B. A., ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Bijgevolg kan wat u betreft evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden immers niet betwist.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw dochter L. werd door mij een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekers roepen als eerste middel de "*Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen*" in.

3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijsten ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de verzoekschriften blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.5. Verzoekers roepen als tweede middel de “*Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet*” in.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoeker verklaart Bosnië te zijn ontvlucht omdat hij er werd geviseerd wegens zijn huwelijk met een Kroatische, katholieke vrouw, en tevens problemen kende met een voornaam lid van de politieke partij waarvoor hij zich vroeger engageerde. Verzoeker stelt dat “*De voortdurende telefonische bedreigingen en de fysieke aanval enerzijds, en de discriminaties omwille van zijn gemengd huwelijk anderzijds hebben ertoe geleid dat Verzoeker zijn land van oorsprong is ontvlucht.*” Verzoekster steunt haar asielaanvraag op dezelfde asielmotieven als haar echtgenoot.

4.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

4.3. Verzoekers bewijzen hun identiteit door middel van hun paspoorten, identiteitskaarten, geboorteakten en nationaliteitsakten, alsook identiteitsdocumenten van hun kinderen en een kopie van de huwelijksakte van verzoekers grootouders.

4.4. Verder leggen verzoekers ter adstructie van hun asielrelaas twee algemene artikels neer inzake E. H., een attest van SDA en een attest van HDZ, echter zonder een (voor eensluidend verklaarde) vertaling zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Partijgetuigenissen hebben hoe dan ook geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is en ze niet volstaan om de waarachtigheid van het asielrelaas van een kandidaat-vluchteling te bewijzen. Verder betwist verzoeker niet dat uit de neergelegde artikels geen band met hem blijkt. De neergelegde documenten staven dan ook geenszins het voorgehouden asielrelaas. Verzoekers laten na documenten neer te leggen waaruit hun voorgehouden problemen kunnen blijken, terwijl indien verzoeker meermaals een beroep deed op de politie om zich tegen zijn belagers te beschermen, en hieraan gevolg gegeven werd en zijn klachten geregistreerd werden, redelijkerwijze verwacht mag worden dat verzoeker hiervan documenten verkreeg en kan voorleggen. Dit is niet het geval en verzoeker biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring.

4.5. Dat verzoekers hun voorgehouden asielrelaas niet aantonen, klemmt temeer nu hun verklaringen dienaangaande evenmin kunnen overtuigen. De commissaris-generaal wijst terecht op tal van incoherenties in hun verklaringen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithalen. Waar verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde gevlucht te zijn omdat hij werd geviseerd door de moslimgemeenschap omwille van zijn gemengd huwelijk, voerde hij op het CGVS als vluchtmotieven zijn problemen met partijgenoot M.H.S. aan, en hield aldus op het CGVS een geheel andersluidend asielrelaas voor dan op de DVZ. Verder zijn verzoekers verklaringen flagrant tegenstrijdig met de verklaringen van zijn echtgenote, nu zij zelfs geen weet had van verzoekers problemen met M.H.S. en verklaarde dat geen van hun beide kinderen gedoopt is, terwijl volgens verzoeker de doop van hun kind net de aanleiding was voor een aanval vanwege moslims.

4.5.1. Verzoeker argumenteert dat hij “*was op het ogenblik van zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken erg verzwakt aangezien hij geruime tijd zonder opvang zat en aan het Noordstation in menonwaardige omstandigheden diende te verblijven alvorens door het OCMW van Schaarbeek te worden opgevangen. Bijgevolg zette hij de redenen van zijn asielaanvraag slechts zeer summier uiteen, wetende dat hij op een later tijdstip de mogelijkheid zou krijgen om zijn problemen in Bosnië meer in detail te kunnen toelichten.*”

4.5.2. Op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent

verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker verzwakt was, doet geen afbreuk aan deze plicht, noch dat het interview op DVZ beknopter is dan dat op het CGVS nu de Raad niet inziet hoe dit kan verklaren dat verzoeker geheel andersluidende asielrelazen voorhield, in het bijzonder hoe hij een doopfeest kan vergeten of dertien jaar vervolging door M.H.S.

4.5.3. Waar verzoekster argumenteert dat zij *“heeft naar aanleiding van haar asielverhoor voor de CGVS verklaard dat Verzoeker, naast zijn problemen omwille van zijn gemengd huwelijk, ook nog andere problemen heeft waar zij evenwel niet veel van afweet”*, ziet de Raad niet in dat indien verzoekers jarenlang problemen kenden, en meenden dat deze dermate ernstig waren dat de enige oplossing was om naar het buitenland te vluchten en internationale bescherming aan te vragen, verzoekster onwetend kon blijven inzake de ware toedracht en draagwijdte van de problemen van haar echtgenoot of deze problemen nooit uitvoerig besproken zouden hebben in hun gezin. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk overtuigen waar zij stelt niet op de hoogte te zijn geweest van de problemen van haar man indien deze waarachtig zouden zijn.

4.5.4. Verzoekers beperken zich ten slotte verder in de verzoekschriften tot het louter herhalen en bevestigen van hun asielmotieven en het ontkennen dat zij hebben *“getracht zijn verklaringen te wijzigen of aan te passen”* doch sturen het asielrelaas ook in het verzoekschrift bij wat de ongeloofwaardige elementen betreft. Als dusdanig voeren verzoekers echter wederom een andersluidende versie aan van het asielrelaas maar wordt er geen afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten.

4.6. Hoe dan ook, daargelaten de (on)geloofwaardigheid van het asielrelaas tonen verzoekers niet aan dat indien zij in Bosnië problemen zouden kennen met hun omgeving, zij geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Bosnische autoriteiten om hieraan te verhelpen. Uit deze informatie blijkt bovendien dat de algemene situatie in Bosnië-Herzegovina positief evolueert, niettemin verdere hervormingen noodzakelijk blijven. De politie wordt bijgestaan door de *“European Union Police Mission”*, is performant en slaagt er alsmaar beter in om de orde te handhaven en de georganiseerde misdaad te bestrijden. Verder zijn er allerhande andere instituten werkzaam waarnaar de Bosniërs zich kunnen richten, zoals het *“Public Complaints Bureau”*, de *“Ombudsman”* en tal van NGO's zoals de *“Vasa Prava BiH”* en speelt ook het *“Helsinki Committee for Human Rights”* er een belangrijke rol.

4.6.1. Verzoeker voert aan de bescherming van de politie te hebben ingeroepen, doch meent dat *“De reactie van de politie bleef volledig uit”* en *“desondanks was er geen sprake van een onderzoek, zelfs niet van een begin van een onderzoek”*. Verzoeker *“beklemtoont dat hij geen verdere stappen tegen de politie wenste te ondernemen uit angst om nog grotere moeilijkheden te krijgen. Gelet op het feit dat zijn bedreiger, M. H. S., goed bevriend is met de adjunct-commissaris van de politie, M. C., mag dit niet verwonderen”* en besluit dat er *“mag wel degelijk van onwil worden gesproken”*. Aangezien verzoeker zijn problemen niet aantoont blijven ook deze argumenten slechts loutere, blote beweringen die niet worden gestaafd noch geobjectiveerd. De commissaris-generaal baseert zich voor de situatie inzake de beschermingsmogelijkheden in Bosnië op objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier die door verzoeker niet wordt weerlegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de

andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 86 774 / IV en RvV 86 772 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK